

ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΕΤΟΣ 4°

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΤΕΥΧΟΣ 24°

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

Τι είναι η Θεία Εὐχαριστία; (Θεία Λειτουργία)

Ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τὸ μέγιστον Ἱερὸν Μυστήριον (μαζί με αὐτὸ τοῦ Βαπτίσματος), ἰδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (θεοσύστατον, θεοποιητικόν, αἰώνιον, καλού-μενον) **κατὰ τὸν Μυστικόν Δείπνον “τῇ νυκτὶ τῆς Μεγάλης Πέμπτης**, ἐν ᾗ παρεδίδοτο στὸν θάνατον τοῦ σταυροῦ” γιὰ νὰ συνεχίζεται στὴν Ἐκκλησία Του, διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, ἥτοι μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας Αὐτοῦ.

Εἰδικώτερον, καὶ συγκεκριμένως, ἐνῶ ὁ Κύριός μας ἔτρωγε με τούς Μαθητάς Του **εἰς τὸ Ὑπερών**, πῆρε εἰς τὰ χέρια Του τὸν ἄρτον, εὐχαρίστησε τὸν Πατέρα Του, ἔκοψε σὲ τεμάχια τὸν ἄρτον καὶ εἶπε: «Λάβετε, φάγετε, τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλόμενον, τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν». Στὴν συνέχεια πῆρε τὸ ποτήρι με τὸν οἶνο, πάλιν εὐχαρίστησεν τὸν Θεὸ καὶ τὸ προσέφερε στοὺς μαθητές Του λέγοντας: «Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Ματθ. ΚΣΤ΄ 20-29, Ἰωαν. ΣΤ΄ 27-69, Μαρκ. ΙΔ΄ 17-25, Λουκᾶς ΚΒ΄ 14-38, Ἀπ. Παῦλος, Α΄ Κορινθίους ΙΑ΄ 23-26).

Ἡ Θεία Εὐχαριστία ἔχει δύο ὄψεις:

α) Εἶναι **Μυστήριον** γιατί ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, με τὴν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μεταβάλλονται σὲ σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου.

β) Εἶναι **Θυσία**, γιατί ἐπαναλαμβάνεται ἀνάιμακτα ἡ σταυρική θυσία τοῦ Γολγοθᾶ.

Κατὰ τὴν Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἡ Θεία Εὐχαριστία ἀποτελεῖ πρόγευση τῶν ἐσχάτων, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Στὸ παρελθόν, μάλιστα, ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μυστήρια ἐτελοῦντο μέσα στὴν Θεία Εὐχαριστία καὶ ἀπὸ τὸν 12ο μ.Χ. αἰῶνα καὶ μετὰ, ὅμως, ἄρχισαν νὰ τελοῦνται χωριστά. Ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι μία, παντοῦ ὅπου ζεῖ ἡ Ὁρθοδοξία, καὶ τελεῖται με τὸ ἴδιο τυπικὸ, σὲ διάφορες γλώσσες.

Ὑπὲρ ποίων τελεῖται ἡ Θεία Εὐχαριστία;

Τὸ ὑπερφύες τοῦτον Ἱερὸν Μυστήριον τελεῖται, οὐ μόνον διὰ τὴν βοήθεια καὶ συγχώρηση τῶν – ζωντανῶν – πού συμμετέχουν

στὸ μυστήριον, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν κεκοιμημένων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν. Ὅπως λέγει ὁ **ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων**: “Εἴτα (μνημονεύουμε) καὶ ὑπὲρ τῶν προκεκοιμημένων ἁγίων Πατέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ πάντων τῶν, ἀπλῶς, ἐν ἡμῖν προκεκοιμημένων, μεγίστην ὄνησιν πιστεύοντες ἔσεσθαι ταῖς ψυχαῖς, ὑπὲρ ὧν ἡ δέησις ἀναφέρεται, τῆς ἁγίας καὶ φρικωδεστάτης προκειμένης θυσίας”. Τὰ ἴδια λέγει καὶ ὁ **Ἱερός Χρυσόστομος**: Γι’ αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία μνημονεύονται ὀνόματα, ὅχι μόνον ζωντανῶν ἀλλὰ καὶ πεθαμένων, καὶ μετὰ τὴν ὑπὲρ τῶν νεκρῶν εὐχὴν λέγει ὁ ἱερέας: “καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου”.

Ἡ Θεία Εὐχαριστία **δὲν εἶναι μόνον ἀνάμνησις** καὶ πραγματικὴ ἀναπαράστασις τῆς θυσίας τοῦ Σταυροῦ, πρὸς διαβίβασιν τῶν ἀγαθῶν τῆς στοῦς πιστοὺς, ἀλλὰ καὶ θυσία διὰ τῆς ὁποίας οικειοποιεῖται, δηλαδὴ κάμνει κτήμα του) κάθε πιστός, τὰ ἀγαθὰ πού ἀπέρρευσαν ἀπὸ τὴν θυσίαν τοῦ Γολγοθᾶ, γιὰ ΟΛΟΥΣ τούς ἀνθρώπους, γενικῶς, ζώντας καὶ τεινεώτας, προσφερομένη.

Ποιὰ ἡ ἱερουργία τοῦ μυστηρίου; Πότε, πῶς, καὶ ὑπὸ ποῖον τελεῖται; Τί χρειάζεται γιὰ νὰ τελεσθεῖ; Πότε γίνεται ὁ καθαγιασμός; Ποιὰ ἡ εὐχὴ τοῦ καθαγιασμοῦ;

Τὸ μυστήριον τελεῖται κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας, ὑπὸ κανονικοῦ (ὄχι σχισματικοῦ) ἱερέως ἢ Ἀρχιερέως, ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Προηγουμένως, κατὰ τὴν προετοιμασία τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καθαγιαζονται τὰ προσφερόμενα δῶρα. Οἱ πιστοὶ προσφέρουν τὸ πρόσφορον, δηλαδὴ **ἔνζυμον ἄρτον (ψωμί)**, με εἰδικὴ ἐπ’ αὐτοῦ σφραγίδα, τὸ ὅποιν, ὁ ἱερέας πού λειτουργεῖ, προσκομίζει ὁμοῦ με τὸν ἐκ **σταφυλῶν οἶνον (ἀνάμα)** στὴν Ἁγία Πρόθεση καὶ τὰ καθαγιαρίζει. Ἀργότερα, κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, καὶ δὴ κατὰ τὴν Μεγάλην Εἴσοδον, μεταφέρει τὰ προσφερόμενα δῶρα, ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Πρόθεση στὴν Ἁγία Τράπεζα, καὶ ἀρχίζει ἡ Ἁγία Ἀναφορά, καὶ ἱερουργεῖται τὸ φρικτὸν μυστήριον τῆς σωτηρίας μας, με τὰ ἴδια ἀκριβῶς ὕλικά καὶ τὰ αὐτὰ λόγια, πού ἐχρησιμοποίησεν ὁ Κύριός μας κατὰ τὸν Μυστικόν Δείπνον, τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἑσπέρας

εις τό Ὑπερῶν, ολίγον πρὶν τὴν Παράδοσίν Του. Εἰς τὰ ὡς ἄνω ὑλικά προστίθεται, εἰς τό Ἅγιον Ποτήριον, καὶ θερμαινόμενον ὕδωρ (νερό), τό λεγόμενον “ζέον ὕδωρ”, πού συμβολίζει τό ὕδωρ τό ὁποῖον ἐξέτρεξεν ἀπό τὴν κεντημένην ζωοποιόν πλευράν τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ μεταβολή τῶν Τιμίων Δώρων σέ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ γίνεται μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Ἱερέως «Τὰ σὰ ἐκ τῶν Σῶν, Σοὶ προσφέρομεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα...», ὅταν, ἐν συνεχείᾳ, κατὰ τὴν ἱερότερη καὶ κρισιμώτερη αὐτὴν στιγμήν τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Ἱερέας, γονατιστός ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου καὶ μέ βαθυτάτην κατάνυξιν, ὡς λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, προσεύχεται μέ θέρμη, ἱκετεύοντας τὸν Θεόν, καὶ ζητᾷ τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πάνω στὰ τίμια ἐκεῖνα δῶρα, γιὰ νὰ μεταβάλει, τὸν μὲν ἄρτον σέ Τίμιον Σῶμα, τὸν δὲ οἶνον σέ Τίμιον Αἷμα, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, δηλαδή σέ αὐτό τό ἴδιο τό Σῶμα πού θυσιάστηκε πάνω στό Σταυρό, καὶ σέ αὐτό τό Αἷμα πού χύθηκε πάνω στόν Σταυρό “ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας”. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν στιγμή, τό Ἅγιον Πνεῦμα κατέρχεται καὶ συντελεῖ τὴν ὡς ἄνω μεταβολή (μετουσίωση) κατὰ τρόπον μυστηριακόν (μὴ ἀντιληπτόν διὰ τῶν αἰσθήσεων μας), ἀνεξήγητον καὶ ἀκατανόητον γιὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦ. Εἰς τό Ἅγιον Ποτήριον – πλέον – ἔχομεν ὁλόσωμη καὶ αἰσθητὴ τὴν παρουσία τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος μας καὶ ὅσοι εἶναι ἔτοιμοι τὸν Κοινωνοῦν, παίρνοντας μέσα τους ὅχι ἄρτο καὶ οἶνο, ἀλλὰ πραγματικά τό ἴδιο τό Σῶμα καὶ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ γίνονται κατὰ μὲν τὸν Ἅγιον Κύριλλον “σύσσωμοι καὶ σύναιμοι καὶ Χριστοφόροι καὶ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα καὶ ἓνα αἷμα μέ τὸν Χριστό πού φέρουν μέσα τους, κατὰ δὲ τὸν Μέγα Βασίλειον (εἰς τὴν Εὐχὴν τῆς Θείας Μεταλήψεως) «ἔχουν μέσα τους τὸν Χριστόν, κατοικοῦντα καὶ μένοντα σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι».

Βέβαια τὰ μάτια βλέπουν ἄρτο καὶ οἶνο καὶ ἡ γλῶσσα αἰσθάνεται τὴν γεύση ψωμοῦ καὶ κρασιοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἔτσι τό πρᾶγμα. Ἀπὸ τὴν ὥρα πού κατήλθε τό Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἱεουργήθηκε τό μυστήριον, δὲν ἔχομε πλέον ὅ,τι βλέπουν τὰ μάτια ἢ ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ γλῶσσα μας. Ἔχομε τό Σῶμα καὶ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, τό ὁποῖο καὶ μᾶς μεταδίδει ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διακηρύσσει πὺς κοινωνοῦμε πραγματικά τό Σῶμα καὶ τό Αἷμα τοῦ Κυρίου (Ματθ. κστ’ 26-28, Μάρκ. ιδ’ 22-24, Λουκ. κβ’ 15-20, Ἰω. στ’ 51-56, Α’ Κορ. ια’ 24-26).

Γιατί εἶναι πραγματικὴ ἡ μεταβολὴ τῶν Τιμίων Δώρων;

Στὴν ἔνστασι κάποιων, γιὰ τὸ ἂν πραγματικά μεταβάλλεται σέ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, θὰ μπορούσαμε νὰ ἀντιπαραθέσουμε πολλὰ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς μὰ καὶ πολλὰ σχετικά θαύματα. Θὰ μείνουμε ὅμως σέ ἓνα γεγονός. Μετὰ τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Ἱερέας καταλύει (καταπίνει) ὅ,τι ἔχει μείνει στό Ἅγιον Ποτήριον!!! Πιθανόν νὰ ἔχουν κοινωνήσει ἀσθενεῖς μέ μεταδοτικές ἀσθένειες, ὅπως ἐπίσης ἔχομε καὶ Ἱερεῖς πού ὑπηρετοῦν σέ Νοσοκομεῖα λοιμωδῶν νόσων. Καὶ ὅμως: ποτέ, μὰ ποτέ δὲν ἀρρώστησαν ἀπὸ τίς νόσους ἐκείνων πού κοινωνοῦν!!! Ἄς ἀναφέρομεν, γιὰ παράδειγμα, τὸν – μετέπειτα – Ἅγιον Ἀνθιμὸν, τῆς Χίου τό καύχημα, ὁ ὁποῖος, ὡς Ἱερέας Ἀνθιμὸς Βαγιάνος, ὑπηρετοῦσε ἐπὶ μακράν σειρὰν ἐτῶν καὶ **συγκοινωνοῦσε καὶ συνέτρωγεν ἀκολούθως, μετὰ τῶν**

ἀσθενῶν τοῦ Λεπροκομεῖου τῆς Χίου!!! Τί ἄλλο δείχνει τοῦτο τό θαῦμα, παρὰ τό ὅτι μέσα στό Ἅγιον Ποτήριον δὲν εἶναι ἀπλὰ ψωμί καὶ κρασί, μὰ τό Σῶμα καὶ τό Αἷμα τοῦ Κυρίου!!! Καὶ ἀπὸ τοὺς πῖο σύγχρονους Γέροντες, πού ἱεουργοῦσαν σέ Νοσοκομεῖα, θὰ μπορούσαμε – ἐπίσης – νὰ ἀναφέρομεν τοὺς μακαριστοὺς Γέροντες, Πορφύριον καὶ Εὐσέβιον, κ.λπ.

Σέ τί ὠφελεῖ τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας; Ποῖοι οἱ καρποὶ του, καὶ ποιός ὁ σκοπός του;

Αὐτός ὁ ὁποῖος, μετὰ ἀπὸ προετοιμασία, καὶ προσερχόμενος μετὰ φόβου Θεοῦ, Πίστεως καὶ Ἀγάπης, εἰς τὰ Ἀχραντα μυστήρια, μετέχοντας εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, συμμετέχει εἰς τό κοινόν Σῶμα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας. Ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου ζυμώνεται μέ τὴν Θεότητα. Ἐνώνεται μυστηριακῶς μέ τό σῶμα καὶ τό Αἷμα τοῦ Θεοῦ, γεμίζει ἀπὸ Θεοῦ, θεοποιεῖται. Ὁ κοινωνὸν λαμβάνει ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον, ἀθανατίζεται, ἀφθαρτο ποιεῖται.

Ἔτσι, μέ τὴν Θεία Εὐχαριστία, μέ τὴν μετοχή τοῦ ἀνθρώπου στὴν Θεία Ζωή (Ἰωάν. ιδ’ 6, Β’ Περ. α’ 4) ἐκπληρώνεται ὁ σκοπός τῆς θείας οἰκονομίας, δηλαδή ἡ ἐν Χριστῷ κοινωνία, πού εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου (Ἰωάν. στ’ 53-54, ια’ 52, ιζ’ 21-23). Ἡ συμμετοχή στὴν Θεία Εὐχαριστία, δὲν εἶναι μέσο γιὰ ἐνότητα, ἀλλὰ ἔκφραση, φανέρωση τῆς ἐνότητος, στό ἓνα Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Γι’ αὐτό καὶ τὰ σχίσματα ἀποτελοῦν τραύματα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐκφράζουν τό ἀληθινὸ νόημα τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Α’ Κορ. α’ 13, ι’ 16-18, 18-23). Αὐτό εἶναι δόγμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, στό θέμα τῆς Θείας Εὐχαριστίας (πρβλ. Α’ Τιμ. γ’ 15).

Οἱ πνευματικοὶ καρποὶ, τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, εἶναι πλούσιοι, καὶ **οἱ ἐξ αὐτῶν ὠφέλειες εἶναι πολὺ μεγάλες καὶ ἀνυπολόγιστες.**

Ἀναφέρομεν ἐπιγραμματικῶς τίς ἐξῆς:

α) Ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν (ἀφοῦ ἔχει προηγηθεῖ ἡ Ἱερά Ἐξομολόγησις).

β) Ὁ ἁγιασμός τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ἀγιάζεται ὅλος ὁ Ἄνθρωπος καὶ γίνεται κατοικήτριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Συμμορφώνεται μέ τό Ἅγιο Θέλημα Ἐκείνου, ἀποκτᾷ ζωὴν ἀγιότητος, μία νέαν ζωὴν: «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τό αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον (Ἰωάν. στ’ 53-54), ἐάν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πίητε αὐτοῦ τό αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς».

γ) Ἡ θέωσή μας. Κοινωνώντας τὴν τεθεωμένην σάρκα τοῦ Κυρίου μας, γινόμεθα κατὰ μέθεξιν καὶ χάριν, κοινωνοὶ θείας ζωῆς, ἐνισχυόμεθα καὶ προοδεύουμε στὴν ζωὴν τῆς χάρις καὶ τῆς ἀρετῆς.

δ) Ἡ ἔνωση ὅλων τῶν Χριστιανῶν, πού κοινωνοῦν τὸν Χριστό, σέ ἓνα σῶμα.

Ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τό μυστήριον, τό ὁποῖον ἱκανώνει τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νὰ παραμένουν ἐνωμένα καὶ νὰ υπερνικῶν τίς ἀλλότριες δαιμονικὰς δυνάμεις. Ὁ Κύριος, σέ αὐτό τό μυστήριον, ἐν ἀντιθέσει μέ τὰ ὑπόλοιπα, παρίσταται ὑποστατικῶς καὶ οὐσιωδῶς, καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐνεργητικῶς. Διὰ τοῦ ἱεροτάτου καὶ μεγίστου αὐτοῦ μυστηρίου, προκύπτει ἡ ὠφέλεια τῆς ἔνωσης ὅλων τῶν Χριστιανῶν, πού κοινωνοῦν τὸν Χριστό, σέ ἓνα σῶμα, μία οἰκογένεια πνευματικὴ, μία θεία κοινωνία ἁγιασμένων καὶ

ἀγαπημένων ἀνθρώπων. **Τό λέει ὁ Ἀπόστολος:** «ὅτι εἰς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμέν (ἐνα σῶμα γινόμεσθε οἱ πολλοί, μέσῳ τῆς θείας κοινωνίας)· οἱ γάρ πάντες, ἐκ τοῦ ἐνός ἄρτου μετέχοντες» (Α΄ Κορινθ. ι' 17). Γι' αὐτό εὐχεται καί ὁ **Ἅγιος Βασίλειος** στήν Θεία Λειτουργία του, καί μέ τήν εὐχή τοῦ Ἁγίου Πατέρα, καί κάθε ἱερέα, πού ἱερουργεῖ τό μυστήριον ὑπέρ τῆς ἐνότητάς μας αὐτῆς καί λέει: «ἡμᾶς δέ πάντας, τούς ἐκ τοῦ ἐνός ἄρτου καί τοῦ ποτηρίου μετέχοντας, ἐνώσας ἀλλήλοις, εἰς ἐνός Πνεύματος Ἁγίου Κοινωνία». Καί τί μεγάλο, τί θαυμαστό καί ζηλευτό καί μακάριο πρᾶγμα, ὅλοι οἱ Χριστιανοί νά ἐνώνονται μέ τήν ἁγία Κοινωνία καί νά ἔχουν οἱ πιστοί μία γνώμη, μία θέληση, μία ἀγάπη καί ζωή. Ὅπως μία γνώμη καί θέληση καί ἀγάπη, ἔχουν τά τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτό ἀκριβῶς νά γίνεται καί μέ ὅλους τούς Χριστιανούς πού κοινωνοῦν. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική θέωσή μας, ἡ θεία ζωή καί μακαριότητά μας. Τί μεγάλο καί θαυμαστό μυστήριον!

Προετοιμασία μας, γιά τήν συμμετοχήν μας στήν Θεία Μετάληψη

Πρό τῆς Θείας μεταλήψεως ἀπαιτεῖται κατάλληλη προετοιμασία, ἐνῶ ἡ συμμετοχή στό μυστήριον, ἐπιτρέπεται μόνον σά βαπτισμένα μέλη τῆς ἐκκλησίας. Ὁ πιστός, λοιπόν, πρέπει νά προπαρασκευάσει τόν ἑαυτόν του, μετανοώντας γιά τίς ἁμαρτίες του καί ἐξομολογούμενος, ἀφοῦ ὁ ἀναξίως μετέχων «κρίμα ἐν ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει, μή διακρίνων τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου». Εἶναι πολύ μεγάλο ἁμάρτημα ἡ ἀνευ προετοιμασίας προσέλευσή μας! Πέραν τούτων, ἡ Ἐκκλησία μας προτρέπει νά τηροῦμε τίς προβλεπόμενες νηστείες (Τετάρτη, Παρασκευή, Σαρακοστές κ.λπ. ἐορτές) σύμφωνα καί μέ τήν καθοδήγηση τοῦ Πνευματικοῦ μας. Πριν ἀπό τήν Θεία Κοινωνία, οἱ πιστοί ἀπαγορεύεται νά φᾶνε ἢ νά πιοῦν κάτι καί προσέρχονται μέ φόβον Θεοῦ, πίστη, ἀγάπη, εὐλάβεια, μέ ὑπομονή καί προσευχή, χωρίς βιασύνες, χωρίς κουβέντες, συναισθανόμενοι τί κάνουν.

Εἶναι λάθος νά ὑποστηρίζουμε ὅτι πρέπει νά ἐξομολογηθῶμε τό βράδυ, γιά νά ... κοινωνήσουμε τό πρωί «χωρίς ἁμαρτίες»!!! Κανείς μας δέν εἶναι ἀναμάρτητος καί κανείς μας δέν κοινωνεῖ γιατί «τό ἀξίζει»! Ὁ Κύριός μας, ἐν τῇ μακροθυμίᾳ Του, προσφέρεται εἰς τούς «ἐχόντες ἀνάγκη ἱατροῦ, καί ὅχι διά τούς ὑγιεῖς»!!!

Μέ τήν καθοδήγηση τοῦ Πνευματικοῦ μας, πρέπει νά προσερχόμαστε συχνά καί νά συμμετέχουμε εἰς τό Ποτήριον τῆς Ζωῆς, ὅπως τό διψασμένο ἐλάφι προσέρχεται στίς πηγές τῶν ὑδάτων, μιμούμενοι καί τούς Χριστιανούς τῶν Πρώτων Αἰώνων μ. Χριστόν.

Κακοδοξίες ἐτεροδόξων (Παπικῶν, Προτεσταντῶν κ.λπ.) ἐν σχέσει πρός τήν Θεϊαν Εὐχαριστίαν.

Α΄. Παπικῶν. α) Κατ' ἀρχάς οἱ Παπικοί χρησιμοποιοῦν ἄζυμον ἄρτον (ὅστια) – δηλαδή ἀτελή ἄρτον, μέ τό – ἐσφαλμένον – σκεπτικόν, ὅτι ὁ Χριστός, τήν **14ην** τοῦ μηνός Νισάν, τό ἐσπέρας τῆς Μεγάλης Πέμπτης, λίγες ὥρες πρὶν τόν σταυρικόν Του θάνατον, «ἔφαγε μετά τῶν μαθητῶν Του, τό τελευταῖον ἑβραϊκό Πάσχα, χρησιμοποιοῦν ἄζυμον ἄρτον, κατά τό ἔθος τῶν Ἰουδαίων». Τοῦτο, ὅμως, εἶναι παντελῶς ἀβάσιμον καί ἀνυπαίρετον

συμπεράσμα, ἀντίθετον μέ τήν πραγματικότητα. Ὁ Κύριός μας, χρησιμοποίησε ἑνζυμο ἄρτον, διότι τήν **14ην** τοῦ μηνός Νισάν **τά ἄζυμα δέν ἦσαν ἀκόμη ἐν χρήσει!!!** Ἡ βρώση τούς **ἄρχισε τήν ἐπαύριον**, ἤτοι τήν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς!!!, ἤτοι τήν 15ην τοῦ μηνός Νισάν, καί διαρκοῦσε ἐπτά ἡμέρες!!! Σημειωτέον ὅτι, ἡ χρήση ὅστιας (= ἄζυμου ἄρτου) δέν δύναται νά ἀποδειχθεῖ πρὶν τόν 8ον αἰῶνα μ.Χ. καί οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων δέν ἀναφέρεται σέ κάτι τέτοιο, καί κάθε τέτοιου εἶδους ἰσχυρισμός καταρρίπτεται ἐνώπιον τῆς παράδοσης τῆς ἐκκλησίας (βλ. τό βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων) καί τῆς ἱστορικής πραγματικότητος (Χρήστος Ἀνδρουτσος, Δογματική τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, σελ. 363) (βλ. καί Μαρκ ΙΔ' 12-26, Λουκ ΚΒ' 7-23, Ματθ. ΚΣΤ' 6-21). Ὁ Κύριός μας δέν ἐτέλεσεν τό Ἰουδαϊκόν Πάσχα ἀλλά τό Νέον Πάσχα, μία νέαν πραγματικότητα στόν κόσμον.

β) Ἐπιπλέον, οἱ Παπικοί αὐθαιρετοῦν, προβαίνοντες – γιά πρώτη φορά κατά τόν 12ον αἰῶνα μ. Χριστόν – **εἰς ἀπαγόρευση τοῦ οἴνου εἰς τούς πιστούς**, ἐπιτρέποντες οἶνον μόνον εἰς τούς κληρικούς! Πρόκειται γιά ἀντιβιβλική 100% θεώρηση, μέ περισσή ὑποκρισία καί πρόφαση, ἀφοῦ εἰς τήν πραγματικότητα ἡ κίνηση αὐτή, ὑπό τήν ἐπιρροή **αἱρετικῶν θεολογικῶν ἀπόψεων τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη**, εἶχε σάν στόχο τήν **ἐξύψωση τοῦ κλήρου, σέ σχέση μέ τούς λαϊκούς**. Ὁ Κύριός μας, κατά τόν Κυριακό λόγο Του, ἐξήτησε – χωρίς ἐξαίρεσεις – τήν συμμετοχή πάντων (ἄρα καί τῶν λαϊκῶν) εἰς τήν πόσιν τοῦ οἴνου, πού εἶναι – πλέον – τό Αἷμα Του) **εἰπὼν “πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες!”**. Σημειωτέον ὅτι, μέχρι τόν 12ον αἰῶνα, οὐδέποτε εἶχε θεσμοθετηθεῖ μία τέτοια πρακτική, οὔτε ἀπό τήν Ρωμαιοκαθολική “ἐκκλησία”. Τήν στέρησιν τοῦ οἴνου εἶχεν ἤδη καταδικάσει ἡ ἐνιαῖα ἐκκλησία (ἐπὶ τῆς αἰρέσεως τῶν Μανιχαίων, τήν εἶχεν καταδικάσει καί ὁ Πάπας τῆς Ρώμης Λέων ὁ Α΄ καί ὁ Γελάσιος, ὡς ἱεροσυλία - Πηδάλιον).

γ) Περαιτέρω, οἱ Παπικοί προέβησαν αὐθαίρετως εἰς **ἀπαγόρευσιν μεταλήψεως τῶν νηπίων** (ἔστω καί βαπτισμένων!) καί ἀνηλίκων μέχρις ἡλικίας 12 ἐτῶν!!! Καί αὐτή ἦταν μία «καινοτομία» τῶν Παπικῶν τοῦ 12ου μ. Χριστόν αἰῶνος, μέ τήν – δῆθεν – «λογική», ὅτι ὁ πιστός πρέπει νά βρίσκεται σέ ἡλικία ἱκανῆς κρίσεως, περί τῆς συμμετοχῆς του στό μυστήριον! Κατά τά παλαιότερα ἔτη, σύμφωνα πάντα μέ τήν Δυτική «Ἐκκλησία», πρέπει ὁ πιστός νά βρίσκεται μεταξύ τουλάχιστον «τοῦ 10ου ἕως 12ου ἔτους τῆς ἡλικίας του», ἐνῶ ἀπό τό ἔτος 1910, μέ ἀπόφαση τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 10ου, τό ὅριο αὐτό, ... κατέβηκε στό 7ο ἔτος!!!

Ἐξ ἄλλου ἡ «λογική» ὅτι οἱ μεγαλύτεροι (τῶν 7 ἢ 10 ἢ 12 ἐτῶν) ἔχουν «ικανή κρίση κατανόησεως τοῦ μυστηρίου τῆς μεταβολῆς – μετουσιώσεως τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου, εἰς σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ», **ἀντιβαίνει πρός τήν ἀληθῆ ἐννοια παντός μυστηρίου**, ἀφοῦ τό μυστήριον οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νά καταλάβει (ἀνεξαρτήτως ἡλικίας), τουτέστιν τό μυστήριον «ἀναφέρεται σέ ὅ,τι εἶναι ξένο, ἀκατανόητο καί ἀνεξήγητο γιά τόν ἀνθρώπινον νοῦ».

Πρόκειται γιά ἐντελῶς κακόδοξη καί ἀντεκκλησιαστική πρακτική, μέ τήν ὁποία, **τά μικρά παιδιά κινδυνεύουν νά μείνουν ἀκοινωνήτα!!!** Ὁ Κύριός μας εἶπεν: «ἄφετε τά παιδιά ἐλθεῖν πρός μέ καί μή κωλύετε αὐτά, αὐτῶν γάρ ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν». Οὐδεμία τοιαύτη δυσμενὴς ἐξαίρεση ἐξέφρασε ὁ Κύριός μας διά τά ἀνήλικα παιδιά. Εἶναι χαρακτηριστικό πῶς –

ἤδη ὑπὸ τοῦ Δυτικοῦ Κυπριανοῦ - "Delaspis" 25 – μαρτυρεῖται ἡ συμμετοχὴ τῶν νηπίων στὴν Θεία Εὐχαριστία, καὶ ἐπίσης αὐτὴ ἡ συμμετοχὴ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὶς **Διδαχὲς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (8, 13, 14)**.

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ στερηθῇ ἡ τρυφερὴ καὶ καθαρὴ φύση τῶν νηπίων ποὺ ἔχουν βαπτισθῇ, τῶν εὐεργετημάτων ποὺ παρέχει ἡ κοινωνία τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Β'. Προτεσταντῶν. α) Οἱ Προτεστάντες ἔχουν ἀκόμη μεγαλύτερες κακοδοξίες. Κάνουν μὲν μιὰ **τελετὴ, ἀλλὰ ὄχι μυστήριο. Δὲν παραδέχονται ὅτι ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος μεταβάλλονται σὲ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ** (ὅπως τουλάχιστον κάνουν οἱ Παπικοί...) ἀλλὰ ὅτι αὐτὰ εἶναι **ἀπλοί τύποι καὶ σύμβολα**, ποὺ εἰκονίζουν τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου. Ἐπομένως δὲν ἔχουν ἀληθινὸ μυστήριο καὶ δὲν κοινωνοῦν σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀπλά σύμβολα τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Κυρίου, νὰ εἶναι πάντοτε μαζί με τὴν Ἐκκλησίαν Του.

β) Περαιτέρω, οἱ Διαμαρτυρόμενοι **δὲν δέχονται τὴν Θεία Εὐχαριστία ὡς θυσία**, ὅπως ἐμεῖς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, **ἀλλὰ ὡς ἀπλή «ἀναμνηστικὴ τελετὴ»**. **Ἡ θυσία προϋποθέτει ἱερεῖς**, αὐτοὶ – ὅμως – **δὲν ἔχουν ἱερεῖς, γιατί ἀπορρίπτουν τὸ μυστήριον τῆς Ἱεροσύνης**, τὸ ὁποῖον ἀνήκει στὴν ὁρατὴ Ἐκκλησία, ποὺ ὅμως ἀπορρίπτουν. Αὐτοὶ ἔχουν **μόνον ποιμένες (πάστορες)**, ποὺ κύριον ἔργον τους ἔχουν νὰ κηρύσσουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

γ) Ἐδῶ πρέπει νὰ τονισθῇ πὼς οἱ Προτεστάντες, **θέλοντας νὰ ἀνατρέψουν τὴν ἔννοια τῆς μετουσίωσης, υἱοθέτησαν ἄλλες ἀπόψεις**. Οἱ Λουθηρανοὶ καὶ οἱ Ἀγγλικανοὶ δέχονται τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὰ Τίμια Δῶρα, ἀλλὰ κατὰ ἕναν ἰδιότυπο τρόπο (ἐπιχείρημα). **Ἐπλασαν τὴν θεωρίαν τῆς UBIQUITAS, κεντρικὴ ἰδέαν τῆς ὁποίας εἶναι ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ**

εἶναι πανταχοῦ παρόν. «Ἄρα», ὡς πανταχοῦ παρόν, βρίσκεται καὶ στὸν ἄρτο καὶ στὸν οἶνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Μιὰ πραγματικὰ πολὺ ἀπλή καὶ εὐλογοφανὲς θεωρία. Δὲν πρόσεξαν ὅμως κάτι. Ἄν ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν στὴν Εὐχαριστία, δυνάμει τῆς πανταχοῦ παρουσίας τοῦ σώματός Του, τότε κατὰ ἴσο λόγο θὰ εἶναι παρὼν καὶ στὶς ἄλλες φυσικὲς τροφές. Σὲ τέτοια, ὅμως, περίπτωση, τί περισσό παρεῖχε ἡ Θεία Εὐχαριστία; Ἀλλωστε, καὶ ἡ ἀφετηρία τῆς θεωρίας αὐτῆς, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι πανταχοῦ παρόν, εἶναι ἐπίσης ἐσφαλμένη. Ὁ Χριστὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν μὲ τὴν θεότητα καὶ τὴν ἀνθρωπότητά Του, κι ὄχι μονάχα τὸ σῶμα Του, ποὺ, ἂν καὶ ἐνωμένο ὑποστατικὰ μὲ τὴν θεότητα καὶ θεωμένο, δὲν ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς πεπερασμένης Του φύσεως. Περιττὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι, στὶς σκέψεις αὐτές ὑπάρχει **ἐσφαλμένη ἀντίληψη περὶ ἀντιδόσεως τῶν ἰδιωμάτων τῶν δύο φύσεων στὸν Χριστό** (ἀντίληψη συγγενῆς πρὸς τὸν Μονοφυσитισμό – ἕνα βηματάκι ἀπέχουν).

Περαιτέρω ὁ **Καλβίνος** δέχθηκε τὴν ἐπενέργεια τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, ἀπορρίπτοντας τὴν ἀληθινὴν παρουσία Του. Τέλος, ὁ **Ζβίγγλιος**, δέχθηκε τὴν Θεία Εὐχαριστία, ὡς ἀπλό καὶ γυμνὸ σύμβολο.

Ἔτσι λοιπόν, πρέπει νὰ γίνῃ κατανοητό, πὼς ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν δέχεται κάποια ἐπιστημονικὴ ἐξήγηση περὶ μεταβολῆς καὶ μετουσίωσης, ἀφοῦ αὐτὴ γίνεται μὲ ὑπερφυῆ ἄκτιστο τρόπο. Μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς **κακοδοξίες** τῶν ἑτεροδόξων καὶ λοιπῶν αἱρετικῶν, **εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχομεν κοινὸν ποτήριον!!!**

Επιμέλεια

Κώστας Ελ. Πετρόπουλος

Δικηγόρος Πατρῶν

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ: 6977582800

CΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩC

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC ΠΑΤΡΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν

κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙC ΠΑΤΡΩΝ

N. Βότση 34, Τηλ.: 2610-320.602, Fax: 2610-279.533 email: i-m-patron@otenet.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΕΚΔΟCΕΩΝ

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Πέτρος Κούλης, Γραφικὲς Τέχνες, Τηλ.: 2610-273.093, email: paulkoulis@gmail.com